

1

Veszély

2122. június 4.

Ripley hosszú-hosszú ideig mindent elkövetett annak érdekében, hogy távol maradjon a *Nostramo* orvosi fedélzetétől. A fehér falak között az erős fények még a leghalványabb árnyékokat is kiűzték onnan. A levegőt megtöltötte a gépek zaja, az elektromos zümmögés.

A *Nostramo* altisztjeként az ideje nagy részét a hajó folyosóinak és kabinjainak szürkés félhomályában töltötte, azokon a helyeken, ahol a sötétséget csak a kijelzők villódzó fénye oszlattá szét valamennyire. Furcsa módon a különböző hajókon, amelyeken szolgált, valahogy hozzászokott az árnyékokhoz, valahogy idegenné vált számára a fény.

De ez teljes mértékben megváltozott.

A *Nostromo* a Zeta-2-Reticuli rendszerben haladt keresztül, a Föld felé tartott húszmillió tonna súlyú ásványi ércel, amikor a hajó fedélzeti komputere, „Anyá” vészjelzést fogott az LV-426 jelű kisbolygóról, és az úti tervben meghatározott idő előtt felébresztette a légénység tagjait a mélyálomból, majd közölte, ki kell vizsgálni a begyűjtött információkat.

Ripleynek az első pillanattól fogva rossz érzése volt az ügygel kapcsolatosan. Ők nem bolygóközi felfedezők voltak, nem is telepesek. Az ilyen felderítési műveletek elvégzése nem tartozott a munkaköri kötelességeik közé.

A parancs azonban világos volt. A hajó kapitánya, Dallas emlékeztette társait, hogy a munkájuk mindig az, amit a cég meghatároz. Ripley és a többiek nem tehettek mást, bele kellett egyezniük a művelet végrehajtásába.

Dallas az elsőtisztjét, Kane-t, valamint a navigátorát, Lambertet vitte magával, velük együtt szállt le a kisbolygó felszínére, hogy kivizsgálja a vészjelzést, és meghatározza a forrását. Kiderült, hogy a jeleket egy katasztrófát szenvedett űrhajó bocsátotta ki. Egyértelmű volt, hogy ezt a hajót nem emberek építették. Ripley fejében ekkor már teljes erővel vijjogott a belső, veszélyre figyelmeztető sziréna. Mivel nem tudhatták, milyen veszélyek lesnek rájuk ennek a hajónak a belsejében, nem tartotta helyesnek, hogy a kapitány, valamint a légénység két, nélkülözhetetlen tagja hajtja végre a felderítést.

Amikor leszálltak a kisbolygóra, még nem sejtették, hogy egy rémálomba sétálnak be.

Ripley többé nem érezte jól magát a *Nostromo* árnyai között. Átment a medikai fedélzetre. Nem azért, hogy kezelést kapjon – csak a fények, a világosság miatt. Ash, a hajó tudósa éppen ott tartózkodott. Ripleyt dühítette Ash fennhéjázó viselkedése, biztos volt benne, a fickó lenézi őt, lenézi a többieket is, úgy tekint rájuk, mint azokra a szerves mintákra, amiket a mikroszkópján keresztül szokott vizsgálgatni. Ripley sosem bírta azokat, akik így viszonyulnak másokhoz, de belátta: mivel Ash a hajó tudományos tisztje, leginkább tőle várható el, hogy kiderítse, mi az ör-

dög történt a tomboló atmoszferikus viharok alatt, az LV-426-os felszínén, és mi történt Kane-nel.

Természetesen Ripley nem volt hajlandó vakon teljesíteni a kapott parancsokat. Többé már nem. A cég elvárásai nyugtalan-sággal töltötték el, és az is idegesítette, hogy Anya ennyire fontosnak találta azt a xenomorfikus életformát, amivel ezen az ocs-mány kis holdon találkoztak. Aggodalmának hangot adott, de a többiek érthetetlen módon meghallgatni se nagyon akarták. Dühítette a dolog, de elhatározta, a saját feje után fog menni, nem hagy a társainak választási lehetőséget. A lányának, Amandának, aki a Földön maradt, indulás előtt megígérte, hogy épségben haza fog térni. Esze ágában sem volt megszegni az adott szavát.

Az ösztöneit akarta követni. Fel akarta tenni a kérdéseket, amelyekre választ kellett találni. Nem érdekelte, hogy eközben kinek a lábujjára tapos rá, kinek az érdekeit keresztezi.

* * *

Ripley nesztelenül lépett be a gyenge fénnel megvilágított orvosi fedélzetre. Olyan érzése támadt, mintha a helybeli király vagy uraság engedélye nélkül hatolna be egy idegen birtokra. Körbenézett, egy pillantást vetett a laborszekcióra, a monitorokra, a fehér falakra, a sárgás nyomógombokra. Bement a második helyiségbe. Ash tőle jobbra állt, egy monitort figyelt. Alacsony férfi volt, de korántsem lehetett jelentéktelennek vagy észrevehetetlennek nevezni. Barna haja enyhén őszült, a szeme jégkék volt.

Ash lehajolt, belenézett egy mikroszkópba. A művelet éppen eléggé lekötötte a figyelmét ahhoz, hogy Ripley észrevétlenül megközelíthesse.

A komputer monitorán kirajzolódó kép láttán a nő iszonyodva megremegett. Úgy látszott, a pókszerű idegen lény valamilyen módon hozzákapcsolódott Kane arcához, de a részleteket nem igazán lehetett kivenni. A lénynek volt valamilyen farka, ezt Kane nyakára csavarta, amit újra és újra megszorított, amikor megpróbálták eltávolítani onnan. Belevágtak a furcsa testbe, de

a sebből sav csordult elő, ami pillanatok leforgása alatt átégette magát a *Nostromo* három szintjén. Ha még egy-két szinttel lejjebb hatol, talán a külső burkolatot is kilyukasztja, akkor pedig mindenki elpusztult volna a fedélzeten.

Asht lenyűgözte a lény.

Ripley egyszerűen csak holtan akarta látni.

– Bámulatos – mondta halkan, a monitor irányába biccentve.

– Mi ez?

Ash felkapta a fejét.

– Ó, ez? – kérdezte. – Még nem tudom. – Kikapcsolta a monitort, felegyenesedett, és rá egyáltalán nem jellemző módon megpróbált udvariasan viselkedni. – Esetleg segíthetek valamiben?

Hogy ez hirtelen milyen kedves lett! – gondolta Ripley. Mind a ketten átkozottul kedvesek és udvariasak vagyunk!

– Igen... Lenne pár kérdésem – mormolta. Az igazat megvallva ő maga sem tudta, mit keres a medikai részlegen. – Kane hogy van?

Olyan érzése támadt, mintha hirtelen pezsegni és sisteregni kezdene kettejük között a levegő, mintha hirtelen megtelt volna elektromossággal. Attól a pillanattól fogva, hogy Ash csatlakozott a legénységhez – a cég utasítására történt a dolog, nem sokkal azelőtt, hogy megrakottan felszálltak a Thedusoról –, Ripley ellenszenvvel viseltetett iránta. Előfordult, hogy bizonyos emberek ilyen hatást gyakoroltak rá. Beléptek a helyiségbe, és Ripley abban a pillanatban érezte, jó lesz vigyázni velük. Ha macska lett volna, mint Jones, a hajó kedvenckéje, minden bizonnyal felmered a hátán a szőr.

Ash kerülte a közvetlen szemkontaktust. Ripley látta rajta, nem igazán örül a jelenlétének.

– Megvan. Semmi változás.

Ripley a sötét monitor felé biccentett.

– És a vendégünk?

Ash végre ránézett.

– Nos, még mindig... csak vizsgálódom – felelte Ash. Kézbe vett egy mikroszkopos tabletet, a kijelzőre nézett. – Arra vi-

szont már rájöttem, hogy a teste külső burkolatát egy protein poliszacharid réteg alkotja. Van egy fura szokása: levedli a saját sejtjeit, és ezek helyére polarizált szilikonrészecskéket juttat. Ez teszi lehetővé a számára, hogy gyakorlatilag bármilyen körülmények között életben maradjon. – Elhallgatott, halvány mosollyal Ripleyre nézett. – Ennyi elég lesz?

Még sok is – gondolta Ripley. *Ennyi erővel akár meg is kérhetnél, hogy húzzak el a francba.*

– Persze – felelte óvatosan. – De... ez tulajdonképpen mit jelent? – Előrehajolt, hogy belenézzen a mikroszkópba.

– Ezt ne, ha lehet! – szólt rá Ash kissé ingerülten.

Ripley oldalra billentette a fejét; egyszerűen nem bírta megállni, hogy ne húzza el a száját. Tisztában volt vele, hogy Ash nem szereti, ha a laborjában bárki bármit piszkálgat. Ezt meg tudta érteni, azt viszont már nem, hogy mi bajt okozhat azzal, ha belenéz a mikroszkópba. Hiszen még csak hozzá sem ért!

– Sajnálom – mondta, de a hanglejtése elárulta, egyáltalán nem sajnálja a dolgot.

Ash visszanyerte a nyugalma.

– Nos, az elemek érdekes kombinációját figyelhetjük meg nála – mondta. – A lényeg az, hogy szívós kis dög.

Ripley hátán végigfutott a hideg.

– És maga feleresztette a hajóra – mondta.

Ash úgy szegte fel az állát, mintha sértve érezné magát.

– Egy közvetlen parancsnak engedelmeskedtem, nem? – kérdezte kihívóan.

Ripley a férfi arcára nézett, és abban a pillanatban megértette, miért kereste fel a medikai részleget.

– Ash, amikor Dallas és Kane nem tartózkodik a fedélzeten, én vagyok a rangidős tiszt – mondta.

Ash arca kifejezéstelenné változott.

– Ó, igen! Erről megfeledkeztem.

Biztosan nem! – gondolta Ripley.

Ash még arra sem tett kísérletet, hogy meggyőzőnek tűnjön a kijelentése. Ripleyt bosszantotta a dolog, de leginkább az zavar-

ta, hogy nem tudta, mi lehet a háttérben. Lehet, hogy ez is csupán egy újabb példa arra, hogy Ash egy gőgös kis mocsok? Arra, hogy nem tiszteli őt, és nem foglalkozik azzal, milyen helyet foglal el a hierarchiában? Vagy esetleg valami egészen máshoz van köze a dolognak? Netán azt hiszi, bármit megtehet, és nem kell tartani az esetleges következményektől?

Most más lesz a helyzet! – gondolta Ripley.

– A karanténnal kapcsolatos alapvető szabályokról is megfeledkezett.

– Nem, nem feledkeztem meg róluk – felelte Ash nyugodtan.

– Értem – mondta Ripley. – Ezek szerint szimplán csak áthágta a szabályokat, hm?

Ash ismét ránézett a nőre. A jobb kezét csípőre tette.

– Maga mit tett volna Kane-nel, hm? Maga is tisztában van vele: csak úgy maradhatott esélye a túlélésre, hogy behozzuk ide.

Ripleynek meglepetést okozott Ash ingerültsége. Örült, hogy legalább kiderült, képes valamilyen indulatot kicsiholni a fickóból.

– Igen ám, de a karanténra vonatkozó utasítások figyelmen kívül hagyásával a legénység valamennyi tagjának életét kockára tette – mondta.

– Talán odakint kellett volna hagynom őt – mondta Ash. Hirtelen visszanyerte szokásos pökhendiségét. – Talán valóban veszélybe sodortam a legénység tagjainak életét, de ez olyan kockázat volt, amit hajlandó voltam bevállalni.

Ripley kicsivel közelebb lépett a férfihoz, és mélyen a szemébe nézett.

– Elég nagy kockázatot vállalt ahhoz képest, hogy nem tartozik a hajó vezérkarához! – mondta. – Nem szabályellenes, hogy a tudományos tiszt ilyen lépést tegyen?

– Legalább olyan komolyan veszem a kötelességem teljesítését, mint ön! – felelte Ash.

Ripley ismét a monitorra nézett. Szeretett volna beletekinteni a komputerben tárolt adatokba, de szinte biztos volt benne, a felét se értené annak, amit találhat.

Ash dacosan nézett a nőre.

– Maga elvégzi a saját munkáját – mondta. – Engedje meg, hogy én is elvégezzem a sajátomat, rendben?

Ripley agyában hirtelen legalább tucatnyi lehetséges válasz fogalmazódott meg, de egyik sem volt udvarias vagy kedves. Mély lélegzetet vett, kifújta a levegőt, majd megfordult, és kivonult a helyiségből. Másra sem vágyott, csak arra, hogy Ash tegye a dolgát, viszont olyan érzése volt, hogy a gőgös kis fickót sokkal jobban izgatja a lény, mint az, hogy megmentse Kane életét.

Miért?

2

Rengések

2156. október 11.

Greg Hansard az LV-426-os felszínén tomboló atmoszferikus örvényben állt, és a legszívesebben felsikoltott volna. A feje fölött az atmoszféraprocesszor hangos fémsikolyt hallatott és megrázkódott. Olyan hevesen mozgott, hogy Hansard a talpa alatt, a talajon érezte a rengést.

– Mi a francot műveltek odafönt, srácok? – kiáltott bele a kommunikátorába.

A szíve hevesen vert, a processzor rengésével azonos ritmusban dobogott. Olyan érzése támadt, mintha megfulladna a légzőmaszkjában; komoly erőfeszítésébe került, hogy ellenálljon a késztetésnek, és ne tépje le magáról. Uralkodott magán. Ahhoz elég bolond volt, hogy ebben a viharban kimerészkedjen, annyi-

ra azonban még nem űrült meg, hogy megfossa magát a levegőtől.

– Amit tudunk... Ami tőlünk telik! – felelte üvöltve az egyik mérnök. A szél bömbölésében Hansard nem tudta megállapítani, melyikük válaszolt. – Van egy repedés a generátor burkolatán! Ha a felére csökkentjük a teljesítményét, talán ki tudjuk javítani a hibát anélkül, hogy az egészet le kellene állítanunk!

– Rajta, csináljátok! – felelte Hansard. – De milyen gyorsan csak lehet! Nem engedhetünk meg magunknak egy újabb halasztást.

– A pokolba, főnök! Nem mi választottuk ki ezt az istenverte bolygót! – mondta a mérnök.

Hansard csüggedten lehajtotta a fejét.

– Tudom, barátom – mondta. – A legszívesebben én is megszorongatnám a torkát annak az idiótának, aki szerint ez jó hely.

– Hansard, gyere át ide! – hallatszott a kommunikátorból.

Hansard ezt az újabb hangot felismerte.

– Mi a helyzet, Najit? – kérdezte, miközben elindult, hogy megkerülje a gépet. A processzor hatvanhét láb magasan toronylott a feje fölé. Rázkódott, zörgött és csattogott, és közben belélegezhető levegőt pöfögött ki magából.

A szerkezet belsejében három mérnök tartózkodott, körülötte hatan, talán heten voltak. Najit szerkezeti mérnök volt. A cég már hatodik éve próbálta átformálni, lakhatóvá tenni az LV-426-ot (amit időközben Acheronnak neveztek el), már az első kolónia alapjait is megépítették. A központi komplexum legfontosabb építménye már a helyén állt, a munkásokon és a mérnökökön kívül tucatnyi telepes lakott benne. A közösséget Al Simpson, a telep igazgatója irányította.

Alig telt el úgy nap, hogy Simpson ne piszkálta volna Hansardöt, ne tette volna szóvá neki a bolygóformáló munkálatok lassúságát. Hansard biztos volt benne, Simpson egy idióta, és olyan emberek alkalmazásában áll, akik még nála is nagyságrendekkel hülyébbek.

A telep, amit az egyik tervezője után *Hadley Reményének* neveztek, a földi kormány és a Weyland-Yutani társaság közös projektjei közé tartozott. A telep igazgatója irányította, és elvileg a Csillagközi Kereskedelmi Bizottság által meghatározott szabályok szerint működött. Az Acheron nem bolygó volt, bár a legtöbb esetben így emlegették. Valójában csak egy sziklatömb volt a semmi közepén, egy Calpamos nevű bolygó egyik holdja. Szinte állandóan vihar tombolt rajta, az erős szél hatására por- és kavicsörvények jöttek létre a levegőben. Valahányszor ki kellett mennie a szabadba, Hansard felvette a maszkját, a csuklyáját, a védőszkafanderét, ám hiába – a szemcsék mindenhová bejutottak.

Mindenhová.

Minden áldott nap.

Hansard nem igazán értette, hogy a Weyland-Yutani a rendelkezésre álló számtalan hely közül miért éppen ezt választotta ki, miért éppen ezen akart létrehozni egy új telepet. A légköri kondíciók miatt az űrből lehetetlen volt feltérképezni a „bolygó” topográfiáját, ennek ellenére valami seggfej eldöntötte, hogy remek területek állnak majd a telepések rendelkezésére.

A hely mintha nem igazán örült volna az emberek jelenlétének...

A szakembereknek sikerült elhelyezniük a felszíni atmoszféraprocesszorokat, és folyt a legfontosabb, a katedrálisszerű Egyes építése, de menet közben rengeteg probléma jelentkezett. A felszín rengések repesztették meg, az egyik kisebb processzor teljes egészében eltűnt egy ilyen, újonnan keletkező szakadékban. Rengeteg gondot és késlekedést okoztak a balesetek, a hibás mérésekből fakadó problémák, a nem megfelelően működő felszerelési tárgyak.

És most... Mi történhetett már megint?

Hansard megkerülte a processzort. A szerkezet belsejéből érkező kattogás nem derítette jobb kedvre. Rengett a talaj; Hansardnak olyan érzése támadt, együtt remeg a felszínnel. A szájában földízt érzett.

– Najit? – szólt bele a mikrofonjába, mert úgy gondolta, már látnia kellene a mérnököt.

– Itt vagyok! – érkezett a válasz.

Hansard keresztülnézett a levegőben kavargó szemcseörvényen, és meglátta a három alakot. Nem a processzor közelében voltak, jó tíz-tizenöt lépésnyire álltak a géptől, és a talajt bámulták. *Ó, a picsába!* – gondolta Hansard. *Istenem, add, hogy ne...!*

Megremegett a processzor. Hansard oldalra fordult, lélegzet-visszafojtva felnézett a gépre, amely olyan hevesen rázkódott, hogy szabad szemmel is látni lehetett a kilengését. Ez volt az a pillanat, amikor Hansard rádöbbsent, a rengéseknek csupán egy részét okozza a gép.

– A rohadt életbe! – kiáltotta.

A gép belsejéből hallatszó fémcsikorgás metsző, mennydörgésszerű robajjá változott. Hansard megfordult, odarohant a többiekhez. Hárman a processzor előtt álltak, de hárman még odabent voltak. Bent, ebben a csikorgó, sikoltozó fémszörnyetegben!

– Mi az isten...? – kezdte.

– Egy újabb repedés – mondta Najit.

Ahogy közelebb ért a társaihoz, Hansard meglátta a lábuk előtt húzódó talajrepedést, amelybe úgy csorogtak bele a talajrétegek és az eltemetődött vulkáni hamu maradványai, ahogy a száraz homok kipereg az ember szétnyitott ujjai közül. Najit végigfutott a repedés mellett, egyre távolodva a processzortól. A hosszát próbálta meghatározni. Hirtelen megállt, visszafordult, és a másik két mérnökre nézett.

– Tizenöt láb! – kiáltott. – És növekszik!

Hansardöt a legkevésbé sem érdekelte, milyen messzire húzódik a repedés, számára az volt a fontos, hogy viszonylag távol van a processzor külső héjától. Aztán... meglátta. A repedés nem csupán egy irányba nyújtózott, a gép alá is bekúszott.

– Ne! – suttogetta. – Ne, ne, csak ezt ne! – Felemelte a fejét, keresztülnézett a szélkavarta szemcseörvényen. A processzor meg-rázkódott, a belsejéből olyan hangok hallatszóttak, amelyekről Hansardnek az az archív film jutott eszébe, amin egy ősrégi lo-

komotívot látott. – Állítsátok le! – bömbölte. – Állítsátok le az egészet, és gyertek ki belőle!

– Főnök... – kezdte Najit riadt hangon.

Hansard a három mérnök felé fordult.

– El innen, idióták! – integetett. – Már elfelejtettétek, mi történt a Hármassal? – A kommunikátorán keresztül hallotta, hogy a processzor belsejében tartózkodó mérnökök egymásnak kiabálnak; hallotta a káromszavakat, a parancsokat, a riadt ordításokat.

– Szerinted itt is olyan rossz lesz a helyzet? – kérdezte Najit.

A talaj folyamatosan remegett. A rengés a jelek szerint lokális volt, de nem lehetett tudni, mennyi ideig fog tartani. A sektort tizennyolc hónapon keresztül figyelték, mielőtt megkezdték az építkezést. Korábban itt egyetlen rengést sem észleltek, az elsőkkor akkor jelentkeztek, amikor már nem lehetett leállítani a munkálatokat.

– Már így is elég rossz a helyzet! – vakkantott vissza Hansard.

A processzor felsikoltott. A belsejéből érkező nyikorgás elnémult, de a burkolata tovább remegett. A szél ereje pár pillanatra alábbhagyott, így Hansardnak lehetősége nyílt arra, hogy szemügyre vegye a gép oldalát. A talaj fölött húszlábnyival egy repedést fedezett fel a fémfelületen.

A rohadt életbe!

– Ki onnan! Azonnal! – üvöltötte. – Nguyen! Mendez! Gyertek...! – Elhallgatott. Lenézett a lába elé. A talaj rengése megszűnt. Hansard lélegzet-visszafojtva várt; nem merte elhinni, hogy vége a jelenségnek.

De mégis...

Persze, már ennek sem volt különösebb jelentősége. A processzort talán meg lehetett javítani, de Hansard tudta, nem lett volna értelme: a következő rengés, amire egy nap vagy talán csak tíz év múlva fog sor kerülni, az egész építményt összedöntheti. Le kellett mondaniuk a processzorról. Nem tehettek mást, mint hogy kiszerezik a fémburokból a használható részeket, és

egy újat építenek, lehetőleg egy sokkal biztonságosabb részen. Az Acheronon persze sosem tudhatták, melyik zóna igazán szilárd.

– Főnök? – kérdezte Najit. Már Hansard mellett állt.

Hansard belenézett a szélbe. Úgy érezte, vereséget szenvedett. Fogalma sem volt, ki adta az LV-426-osnak az új nevet, de felismerte a dolog abszurditását. A görög mitológiában Acheron volt a neve az Alvilág egyik folyójának.

Acheron...

Más néven: a Fájdalom folyója.

3

R becca

2173. március 15.

Russ Jorden a felesége homlokán gyöngyöző verítékcseppekre nézett, és úgy érezte, összeszorul a szíve. A nő olyan erővel szorította a kezét, hogy szinte összeroppantotta a csontjait. Russ látta, a felesége visszafojtja a lélegzetét; látta, ahogy az arcát csúf maszkká torzítja a düh és a fájdalom.

– Lélegezz, Anne! – kérlelte. – Gyerünk, édesem, lélegezz!

Anne levegő után kapkodott. Egy pillanatra ellazult a teste, de azután összepréselte az ajkait, majd kapkodva, a levegőt hosszasan kifújva zihálni kezdett. Az arca órák óta sápadt volt, most azonban szinte szürkének látszott, a szeme alatt a karikák kékre színeződtek. Erőtlenül oldalra fordította a fejét, és úgy nézett a férjére, mintha azért könyörögne neki, hogy tegyen valamit, de

mindketten tudták, Russ legfeljebb annyiban segíthet rajta, hogy mellette marad és szereti.

– Miért nem jön már ki? – kérdezte Anne.

– Mert nagyon jól érzi magát odabent – felelte Russ. – Melegben van, hallja a szívverésedet. Idekint egy hatalmas, félelmetes világ vár rá.

Anne domborodó hasára nézett, ami az elmúlt pár óra során drámaian lejjebb ereszkedett. Felvonta a szemöldökét, a homlokán mély, szigorú ráncok jelentek meg.

– Gyerünk, kicsi lány! Ha ehhez a családhoz akarsz tartozni, bátran kell viselkedned! Bátran és egy kicsit örülni.

Russ halkán felnevetett, bár az adott körülmények között valahogy nem találta humorosnak a megjegyzést. Anne már tizenhét órája vajúdott; az elmúlt három órában már megfelelően kitágult. Dr. Komiskey adott neki pár injekciót, hogy meggyorsítsa a folyamatot, de előtte figyelmeztette: ha mesterségesen kényszerítik munkára a méhét, rövidebb ideig fog tartani a dolog, viszont nagyobb fájdalommal járhat.

Anne mélyről fakadó nyögést hallatott. A légzése ismét felgyorsult.

– Russell...

– Hamarosan megérkezik a kislány! Most már biztos – mondta a férfi. – Egészen biztos!

Gyerünk, Rebecca! – tette hozzá gondolatban. *Itt az idő!*

Az ápoló lépett be a szobába. Anne a fogát csikorgatta, megfeszítette a hátát, a teste ívben felemelkedett az ágyról. Russ visszafojtotta a lélegzetét, és a legszívesebben felüvöltött volna. Kétségbeesetten és riadtan nézett körül.

– Nem tudnál tenni érte valamit, Joel?

A karcsú, fekete ápoló együtt érzően megrázta a fejét.

– Már mondtam, Russ. Anne természetes módon akart szülni. Úgy, ahogy Timet világra hozta. Most már túl késő, hogy bármit beadjunk neki, ami jelentős megkönnyebbülést hozhatna. A baba veszélyeztetése nélkül semmit sem kaphat azokon a fájdalomcsillapítókon kívül, amiket már beadtunk.

Anne ismét felnyögött. Joel odalépett az ágy mellé, a nő vállára tette a kezét. Anne ismét a légzésére koncentrált, de közben érezte, hamarosan érkezik a következő összehúzódás.

– Dr. Komiskey egy percen belül itt lesz, és megvizsgál, Anne – mondta Joel.

Russ az ápolóra nézett.

– És ha még mindig nem tárgult ki eléggé?

– Nem akarok császározást! – nyögte Anne két lihegés között.

Joel megsimogatta a vállát.

– Tudod, hogy teljes mértékben biztonságos. Ha a heg miatt aggódsz...

– Ne légy ostoba! A császározás után már a nagyanyám korában se maradt semmiféle heg... – zihálta Anne.

– Én is éppen ezt akartam mondani – felelte az ápoló. – A baba érdekében...

Anne döbbenten elkerekedő szemmel nézett rá.

– Ezzel most azt akarod mondani, hogy valami gond van a kicsivel?

– Dehogy! – felelte Joel. – Minden rendben van! A vérvizsgálatok és a genetikai tesztek is arra utalnak, hogy egészséges. Viszont lehetnek komplikációk, ha... Nézd, talán jobb lesz, ha erről dr. Komiskeyvel beszélsz.

– A francba, Joel! Két éve ismerjük egymást! – vakkantott fel Russ. – Egy parányi kolónián élünk mind a ketten... Ha van valami, ami miatt aggódnunk kellene...

– Várj! Elég! – emelte fel Joel a kezét. – Ha egyedül lennétek, talán lenne ok az aggodalomra. Viszont nem vagytok egyedül. Egy egész stáb figyel Anne-re és a babátokra. Az egész kolónia arra vár, hogy végre láthassa a kislányotok arcát!

Anne felsikoltott, és ismét megszorította Russ kezét. A férfi a felesége máskor gyönyörű, de most fájdalomtól eltorzult arcára nézett, és rájött, hogy az Anne arcán csillogó nedvességcsepp nem izzadság, hanem könny. Ebből egyetlen következtetést tudott levonni. *Gond van!*

– Hívd ide Komiskeyt! – kiáltott rá az ápolóra.

– Hamarosan jön, és... – kezdte Joel.

– Hívd ide! Azonnal!

– Oké, oké! – Joel kiviharzott a szobából, magára hagyta a házaspárt a félelmével és a reményével, meg a kisbabával, aki a jelek szerint nem akart találkozni velük.

Aggodalmas csend támadt a helyiségben. Anne kimerülten megpróbálta kihasználni a görcsök közötti szünetet: mély lélegzetet vett és imádkozni kezdett, hogy amikor dr. Komiskey megérkezik, végre megkezdődjön a szülés, végre kitáguljon annyira, hogy ki tudja nyomni a babát.

– Nem értem – suttogta erőtlenül. – Tim a fájások kezdete után négy órával már meg is született. És a hátam... Istenem, akkor nem fájt ennyire a hátam! Mi lehet a gond?

Russ az ágy fölött és mellett elhelyezett fehér monitorokra nézett. Tudta, ha a babával bármi gond lenne, megszólalnának a jelzések. Szerencsére a monitorokon kék és zöld jelek követték egymást, és csak halk, már-már dallamos zümmögést bocsátottak ki magukból. A háttérben egy nagyméretű gép állt, aminek a felső része jobbra átlátszó volt. Russ pontosan tudta, mire szolgál a berendezés. Abban az esetben, ha végül mégis műtétileg kellene kiemelni a babát, Komiskey ebbe az egységbe helyezné Anne-t. A férfi azzal is tisztában volt, hogy a felesége ezért retteg a császármetszéstől: nem bírja elviselni a gondolatot, hogy nem emberek fogják kezelni, hogy a gép robotkarjai hajtánák végre a beavatkozást. Igazság szerint ő is viszolygott ettől a megoldástól. Az emberek is elkövethetnek hibákat, de őket legalább érdekli a munkájuk eredménye. A gépek nem foghatják fel a következményeket, nem lehetnek tisztában az élet értékével.

– Talán elrontottunk valamit? – kérdezte Anne. Rekedt volt a hangja.

Russ a felesége homlokára szorított egy hűvös, nedves kendőt.

– Timmyvel könnyen ment – mondta. – Nem tudhattuk előre, hogy most ilyen lesz. Jó ötletnek tűnt, hogy természetes módon szüld meg a kislányt...

– Nem, nem erre gondolok – mondta Anne. Felemelte az egyik kezét, és úgy mozgatta meg az ujjait, mintha félre akarná söpörni a férje szavait. – Arra, hogy jó ötlet volt-e eljönni ide. Az Acheronra. Hadley Reményébe.

Russ a homlokát ráncolta.

– Nem volt más választásunk. Otthon már nem találtunk munkát. Szerencsésnek vallhatjuk magunkat, hogy legalább idekint, a Földtől távol kaptunk egy ilyen lehetőséget. Tudod...

– Igen, tudom – suttogta a nő. Ahogy érezte a következő görcsroham közeledtét, megfeszítette a testét. A levegő sziszegve tört ki a fogai között. – De gyerekeket vállalni, itt...

A monitorok egyetlen pillanatra vörösre váltottak. Anne megfeszülő testtel éles sikolyt hallatott.

– Ez az! – kiáltott fel Russ. Felugrott a helyéről, maga mögé rúgta a székét, és az ajtó felé fordult, de Anne nem eresztette el a kezét, továbbra is erősen tartotta. Russ visszafordult, és látta, hogy a monitorokon ismét megjelentek a zöld jelzőfények. Nem szólalt meg a riasztójelzés.

Ruszt már ez sem érdekelte. Az az egyetlen vörös villanás elég volt neki ahhoz, hogy intézkedjen.

– Komiskey!

Ahogy mély lélegzetet vett, hogy ismét elüvöltse a doktornő nevét, dr. Theodora Komiskey lépett be lihegve az ajtón. Molett, kék szemű, bozontos barna hajú nő volt. A nyomában Joel érkezett kötelességtudóan.

– Hát akkor lássuk, meddig jutottunk! – Az orvos mosolygott és olyan magabiztos volt, mint mindig.

– Itt, a kibaszott univerzum közepéig! – mordult fel Russ. Mindig is gyűlölte azt az álságos vidámságot, amit az orvosok többsége maszkként viselt. A legszívesebben felüvöltött volna, hogy dr. Komiskey arcáról eltűnjön a mosoly, de inkább hallgatott. Ordibálással biztos nem segítene Anne-nek és a kicsi-nek... Nem tehetett mást, mint hogy tétlenül állva figyeli, ahogy a hordótestű nő felhúzza a gumikesztyűt, leül egy alacsony szék-

re, benyúl Anne combjai közé, és tapogatózni kezd, mintha valami olyasmit keresne, amit nemrég veszített el.

– Érzem a kicsi fejét – mondta dr. Komiskey némi aggodalommal a hangjában. – És most már értem, mi a gond. Hátsó fekvéses...

Russ úgy érezte, mintha valaki marokra kapta volna a szívét.

– Ez mit jelent?

Komiskey ügyet se vetett rá, a szavait Anne-hez intézte:

– A kicsi a hasad irányába fordult, ami azt jelenti, hogy a tarkója nyomást gyakorol a sacrumodra... a farkcsontodra. A jó hír az, hogy teljesen kitágultál. A baba hamarosan színre léphet, és eljátszhatja a szerepét, ő lehet Hadley Reményének hercegnője!

Russ lehajtotta a fejét.

– Hála istennek! – suttogta.

– És mi a... – Anne mély lélegzetet vett. – Mi a rossz hír?

– A rossz hír az, hogy pokolian fog fájni – felelte Komiskey. Anne megkönnyebbülten megrázkódott.

– Ha készen vagy, Theo, tőlem kezdhethük. Juttassuk ki onnan ezt a kis nyuszt!

Russ elmosolyodott. Már hónapok óta Nyuszinak nevezték a babát; elképzelték, ahogy egy pici pöttyből először valami furra lényé, majd egy világra jövetelre alkalmas emberré változik odabent.

– Jól van – mondta dr. Komiskey. – A legközelebbi összehúzóds során azt kell tenned, hogy...

Nem volt szükség rá, hogy befejezze a mondatot. Bekövetkezett az összehúzóds. Anne ismét felkiáltott, de ezúttal nem fájdalmas sikoly, inkább egy elszánt csatakiáltás hagyta el a száját.

* * *

Tizenhárom perccel később dr. Komiskey az édesanyja karjai közé helyezte Rebecca Jordent. Russ úgy mosolygott, hogy sajogni kezdett az arca. A mellkasát szinte szétrobbantotta a sze-

retet. Ahogy Anne megcsókolta a kislány homlokát, Russ megérintette a pici kezét. Rebecca azonnal megmarkolta az ujját. Elképesztő erő volt benne!

– Szia, kisnyuszi! – suttogta Anne a babának. Ismét megcsókolta. – Vigyáznunk kell, mert a végén rajta marad ez a becenév.

Russ felnevetett. Anne mosolyogva nézett a férjére.

Nyuszi – gondolta Russ. *Ej, Nyuszi, szerencsés kislány vagy!*

* * *

2173. április 2.

Amikor a Hadley Reményén felépített kolónián megnyílt az új rekreációs központ, senki sem vacakolt hivataloskodó, régi-módi avatási ünnepséggel, senkinek sem jutott eszébe, hogy legalább egy díszszalagot át kellene vágni. Al Simpson, a kolónia igazgatója egyszerűen kinyitotta és szélesre tárta az ajtót. A parti azonnal elkezdődött. A Finch fivérek hoztak egy keveset házi készítésű whiskyjükből, Samantha Monet és a húga szépen ki-dekorálta a helyet, Bronagh Flaherty, a szakács különböző tortákat és süteményeket készített a nagy alkalomra.

Az este sztárja a két és fél hetes Rebecca Jorden, vagyis Nyuszi volt. Al Simpson a nagyterem egyik sarkában állva, forró ír kávé torkolgatva figyelte a többi telepest, akik felváltva babusgatták a kislányt.

A takaróba bugyolált kislány, akit az édesanyja tartott az ölében, gyönyörű teremtés volt, ehhez kétség sem férhetett. Al sosem kedvelte különösebben a csecsemőket. Nem, mert állandóan csak bömböltek, becsináltak, és különben is, olyanok voltak, mint a ráncos, szőrtelen kismajmok. Nyuszi azonban nem, ő tényleg kivételesnek látszott. A parti kezdete óta meg se nyikkant, hatalmas, csillogó szeme pedig olyan volt, mintha ablak volna, amin keresztül egy kíváncsi, máris okos lélek nézelődne kifelé a pici, egészséges baba fejéből.